

Проведений аналіз дозволив систематизувати підходи до створення асортиментних рядів креативного одягу сучасної жінки на основі застосування досліджень арабського традиційного жіночого одягу, як джерела натхнення. Використання в процесі художнього проектування етнічної тематики дозволяє удосконалити зовнішню форму та кольорове наповнення сучасного одягу шляхом встановлення асоціативних параметричних взаємозв'язків між творчим джерелом та розробленими моделями одягу. Все це дає змогу в більшому ступені задовольнити попит сучасного споживача, якій потребує естетичного, сучасного та креативного одягу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Малинська А. М., Пашкевич К. Л., Смирнова М. Р., Колосніченко О. В. Розробка колекцій одягу: Навчальний посібник. Київ : ПП НВЦ Профі, 2014. 140с.
2. Ніколаєва Т. В. Тектоніка формоутворення костюма: Навчальний посібник. 3-є вид. Київ : Арістей, 2011. 384 с.
3. Плаксина Э. Б., Михайловская Л. А., Попов В. П. История костюма. Стили и направления. Москва : Изд. Центр «Академия», 2004. 224 с.: ил.
4. Чуприна Н. В. Методологія сучасних наукових досліджень: Навчальний посібник. Київ : КНУТД, 2009. 246с.

*Рената Винничук,
Ігор Тетянін
(Полтава, Україна)*

ДИЗАЙН ЯК КОНЦЕПЦІЯ РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

Аналіз дизайну як суперечливого і складного духовно - практичного феномена, який потребує своєї інституціоналізації в контексті єдності транс історичних культурних значень і конкретно-історичних смислів їх інтерпретації. Дизайн як духовно-практичний феномен в інформаційному просторі виконує функцію, що є реакцією на

*Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю
«Дизайн-освіта майбутніх фахівців: проблеми та перспективи»*

цивілізаційні та технологічні зсуви інформаційного суспільства, а медіа-дизайн є вираженням найновіших уявлень про світ.

Дизайн, як було з'ясовано, сформувався на межі двох тенденцій культури – “входження” мистецтва в життя, освоєння “нової реальності”, культури, що володіє смислами фундаментальної онтології, самодостатньої конструктивності і протилежної тенденції – “повернення” в сферу диференційованої самодостатньої предметності дизайну. [1, 139].

Дизайн як явище культури стає тією формою універсальності культури і людини, яка є найбільш синтетичною, калейдоскопічною, проблематизованою і разом з тим самодостатньою. Як відзначає Ю.Легенький, “...речовий світ притягує нас саме в глибинному онтологічному вимірі дому буття, безумовно, а дизайн як творче обґрунтування цього онтологізму ” [2, 176]. Тому дизайн – це реальні культурні здобутки на шляху історичного прогресу, об’єктивний смисловий ґрунт колективного буття й діяльність щодо його вдосконалення; адже він являє собою певний щабель здійснення людського в людині.

Культура існує через предмети дизайну, може бути пізнаною через них, проте тільки тому, що вона в них виражена, реалізована як одна зі сторін, рис цих дизайнерських предметів (речей). Іншими словами, культура дизайну означає все, що в них виникло поза природою, “штучно”, як продукт активності людей. Дизайн робить світом те, що є дійсністю всіх людських смислів і свободи, тому він є підвалиною для різних світів і цілей, уможливорює буття людини в різних світах.

І.Степаненко стверджує: “ Місце, яке посідає у світі людина культури, ніколи її не задовольняє. Задоволення для неї можливе лише як суб’єктивне відчуття, але ніяк не стан буття. Адже її буття організоване у взаємному напруженні сутності й існування, які ніколи за своєю

природою не можуть стати тотожними”. Дизайн дає цивілізованій людині не тільки засоби входження до тих чи інших світів, але й орієнтири для організації поведінки й усього життя в них. Дизайн як культура дає засоби й пропонує форми здійснення людиною її творчих зусиль. Саме на ґрунті культури й у царині культури дизайн стверджується в усій своїй багатоманітності й багатогранності. Сполучений з культурою, дизайн функціонує не тільки як самовияв і самоствердження суб’єкта, як розгортання його можливостей, але і як вільна самореалізація людини.

Дизайн як культурне явище існує як процес функціонування і взаємодії культурних систем, субстанція яких уречевлена і матеріалізована, це різновид матеріальної і духовної культури. Дизайн – це континуум родових якостей, характеристик цивілізованої людини, реалізованих у своїх носіях та існуючих разом із ними, виявляючись у функціонуванні культурних об’єктів та діяльності. Дизайн як культурний феномен, що характеризується особливим набором норм, цінностей і смислів, які демонструють загальний рівень розвитку суспільства, його освіченості та раціональності на шляху “ від дикості та варварства, до цивілізованості ”, адже людина чимдалі більше не просто адаптується до предметного середовища, але і безперервно змінює його своєю поведінкою і діяльністю так, що зміни відбуваються не стихійно, як у тварин, а свідомо й цілеспрямовано [3, 156]. Коли ж особистість не має можливості для реального відтворення культурних смислів, то це переживається нею як неповнота її здійснення.

В.Горський переконує, що “...процес цей, є результатом зусиль, спрямованих на вдосконалення умов людського буття, що утворюють реальний зміст історії упродовж багатьох століть, набирає характеру “ долі ”, як того, що, за визначенням Г.Йонаса, є “ принципово не уникне ” [4, 215].

Проблема співвідношення культури й суспільства – це не проблема співвідношення двох самостійних утворень, а вираження двох різних сторін органічно єдиного цілісного феномена, яким є соціально - культурний феномен. Ю.Легенький має рацію, стверджуючи, що “...самоцільність речі піднімає дизайн на вершину модулятора самодостатньої предметності як такої” [5, 291].

Н.Джонсон вважає, що в різних культурах існують свої загальноприйняті стереотипи, і кожна з моделей дизайну намагається відтворити середовище, яке відповідає даному стереотипу. Англійський географ В.Керк зазначає, що навколишнє середовище – не просто “дана реальність”, а перш за все синтез її з формою, зв’язками та особливим значенням, яке визначається тим, що людина сприймає його, і як тільки стає загальноприйнятим стандарт сприйняття ландшафту, у наступних поколіннях з’являється тенденція його збереження. Тому дизайн як загально-цивілізаційне явище є однією із істотних характеристик довкілля в умовах глобалізації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зеленський І.О., Павлов В.І. Сутність співвідношень “цілечастина” і структура-елемент в сучасній теорії пізнання //Мультиверсум: Філософський альманах: Зб. наук праць /Гол. Ред В.В. Лях. – Вип 13.-К.: Український Центр духовної культури, 2000. – 228 с.-С.132-142.
2. Легенький Ю.Г. Дизайн: культурологія та естетика - К.: КДУТД, 2000. - 272 с.
3. Степаненко І.В. Духовність між сакральним та повсякденним: інтерпретаційні розвідки в ландшафтах сучасності //Практична філософія: 2001 (4)-№ 3.-257с.- С. 93-105.
4. Горський В.С. Україна на праці планетарної цивілізації //Практична філософія.-2001 (3).-32.-237 с. С. 214-220.
5. Легенький Ю. Г.Філософія моди ХХ століття. - Київ.: КНУКіМ, 2003. - 300 с.